Був собі котик та півник, і дуже вони любили одне одного. От і почали жити вкупі, в одній хатці. Жили собі хорошенько — котик у скрипочку грає, а півник пісеньки співає. Котик іде якої їжі здобувати, а півник дома сидить та хати глядить.

Отже, котик було як іде з дому, то й наказує:

— Гляди ж, півнику, сиди в хаті та нікого не пускай, і сам не виходь, хоч би хто й кликав.

— Добре, добре! — каже півник та засуне хату й сидить, аж поки котик вернеться.

Тільки завиділа півника лисичка та й задумала його виманити, бо вона ласенька до курятинки! От і хитрує, як би тут півника виманити з хати. Підійде під віконце, як котика нема дома, та й підмовляє:

— Іди, півнику, до мене! Що у мене золота пшениця, медяна водиця!

А півник їй одмовляє:

— То-ток, то-ток, не велів коток!

Бачить лисичка, що не виманить так півника, та прийшла раз уночі, насипала півникові попід вікном золотої пшениці, а сама засіла за хаткою та й дожидає. Отже, котик собі пішов, а півник глянув у віконце, коли під хаткою пшениця розсипана, така хороша, і нікого нема. Понадився півник на ту пшеницю! Дума собі: піду лиш я трошки поклюю! Адже нікого нема, не страшно. Я поклюю та й знов у хатку сховаюся. Котик і не знатиме! Бо нікого нема, то ніхто йому й не скаже...

Вийшов півник. Клює собі пшеничку, клює... А лисичка підкралася та й схопила півника за хвіст. Потаскала до своєї хати!

А півничок тоді гукає:

— Котику-братику,

Несе мене лиска

По каменю-мосту.

На своєму хвосту.

Порятуй мене!

Котик і почув. Зараз побіг рятувати півника. Та тільки ж поки прибіг, лисичка вже далеко замчала півника. Котик біг, біг, не догнав! Вернувся додому. Так йому сумно самому — нема півника!.. Заплакав котик, а далі сів, думав, думав та й надумався: взяв свою скрипочку й писану торбу та й пішов до лисиччиної хатки.

А в лисички було чотири дочки й один син. Принесла їм лисиця півника, наказала окріп у печі гріти, щоб півника обпатрати, бо він вже зовсім придушений був.

— Та глядіть же,— каже лисичка,— нікого не пускайте! — А сама побігла ще кудись на лови.

От, як лисичка побігла, котик підійшов під віконце та й заграв у скрипочку, ще й приспівує:

— А у лиски, в лиски новий двір,

Та чотири дочки на вибір,

П'ятий синко

Ще й Пилипко:

Вийди, лисе,

Подивися,

Чи хороше граю!

От найстарша лисиччина дочка не втерпіла та й каже до менших:

— Ви тут посидьте, а я піду подивлюся, що воно там так хороше грає!

Тільки що вийшла, а котик її — цок у лобок та в писану торбу!

А сам знову грає й приспівує:

— Ой у лиски, лиски новий двір,

Чотири дочки на вибір...

Не втерпіла й друга лисичівна, вийшла... Котик і ту — цок у лобок та в писану торбу! Так усіх лисичок і виманив. А лисиченко, Пилипко, ждав-ждав сестричок — нема, не вертаються! От він і думає:

"Піду я їх позаганяю, а то мати прийде, то буде сваритися, що в хаті не сидять".

Вийшов і Пилипко. А котик і його — цок у лобок та в писану торбу! Так усіх і похватав. Тоді зав'язав їх мотузком і ввійшов у лисиччину хату.

Знайшов півника — він лежав уже зовсім неживий, зомлілий. А котик його схопив за хвостик та й каже:

— Півнику, півнику, стрепенись!

Півник стрепенувся й ожив. Та такий радий!

— Спасибі тобі,— каже,— котику-братику, що ти мене одрятував. Тепер же я тебе слухатимусь довіку!

От взяли вони вдвох, де що було в лисички, поїли, горшки-миски побили, а самі втекли додому. Та й знов жили собі вкупці. Півник уже слухався котика. І все було добре.